

...EL MEU FILL NO RESPON ALS CÀSTIGS (18-6-2014)

De vegades, quan el nostre fill o filla fa alguna cosa que no tolerem, ens surt un automàtic que ens demana un càstig, «perquè n'apregui», i, si això ens passa sovint, vol dir que el nostre fill així no aprèn. I continuem aplicant una estratègia que serveix només per descarregar la impotència davant el que no controlem i deixem més tranquil·la aquella veu que ens diu: «que no et prengui el pèl, un bon pare ha de dominar al seu fill».

Si una mateixa escena es repeteix, hem de revisar com afrontar-la. A la consulta escolto frases com «li he dit quaranta vegades i no fa cas». I jo penso que li haurem de dir una altra cosa o bé d'una altra manera. Podem mirar d'aplicar noves estratègies: no és el mateix un «recull l'habitació o no veuràs la tele» que quan acabis de recollir, posarem la tele». En el primer cas amenacem amb un càstig una acció que encara no s'ha produït. En el segon, confiem en què el nostre fill pot aconseguir-ho, no ens posem en front d'ell, ens sentim del seu equip compartint l'objectiu que vegi la tele i, si cal, li oferim ajuda. Si no ho aconsegueix, veurà que ens sap greu i podrem pactar com ho podem fer el proper dia. És possible que necessiti el nostre suport.

Quan ens situem al costat d'ell, fem que se senti acompanyat i l'ajudem a afrontar l'èxit i el fracàs. Passem d'un «ets un desordenat» a un «avui no ho hem aconseguit». Quan ens posem en front d'ell, malgastem massa energia en una escalada d'enfrontament que deteriora la seva autoestima i no li reporta cap aprenentatge.

QUANS ENS ENFRONTEM AL NOSTRE FILL, LI DETERIOREM L'AUTOESTIMA I, A MÉS, NO LI REPORTA CAP APRENTATGE